

Dit was niet het plan

Van dezelfde auteur:
De Darlings van New York

Cristina Alger

Dit was niet het plan

Vertaald door
Wim Scherpenisse en
Aleid van Eekelen-Benders

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Voor Jonathan

Oorspronkelijke titel *This Was Not the Plan*. Touchstone, New York

© Cristina Alger 2016

© Nederlandse vertaling Wim Scherpenisse en Aleid van Eekelen-Benders /

Nieuw Amsterdam *Uitgevers* 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen, www.amvp.nl

Foto omslag © Shutterstock

Foto auteur © Deborah Feingold

NUR 302

ISBN 978 90 468 1919 7

www.nieuwamsterdam.nl/cristinaalger

www.cristinaalger.com

MIRA'S VERJAARDAG

Vandaag op de kop af vier jaar geleden renden Mira en ik over Times Square achter de Naakte Cowboy aan. Het was een woensdag in juni; ik hoorde eigenlijk in een bespreking met een cliënt te zitten. Maar wat deed ik? Ik nam deel aan een speurtocht die de hele stad besloeg en die me in nog geen vijf uur tijd in vier van de vijf stadsdelen had gebracht. Er waren zes teams van twee, en mijn vrouw en ik lagen op kop. Het enige wat ons nog van de overwinning scheidde was een man die gehuld in niet meer dan een cowboyhoed, een strak wit onderbroekje en een gitaar door de stad zwierf.

Toen ik Mira vroeg wat ze op haar verjaardag wilde doen was 'een speurtocht' niet het antwoord dat ik verwachtte. Maar goed, alles aan mijn vrouw was onverwacht. Ze was dol op verrassingen, op spontaniteit, op niet denken maar doen. Haar nieuwsgierigheid kende geen grenzen. Haar onverzadigbare honger naar de wereld was zo aanstekelijk dat ze een braverik als mij zo gek kreeg op een woensdag te spijbelen, zomaar. Waarom níét, Charlie? Pluk de dag, Charlie. Je leeft maar één keer, Charlie! Mira had me door, snap je. Ze kende me grondiger dan ikzelf. In dit geval wist ze dat het veel beter voor me was om die specifieke woensdag, liever dan in een raamloze vergaderruimte belastingaangiftes door te nemen, midden in het spitsuur over 8th Avenue achter een naakte man aan te rennen. Dus dat deden we. En dus wonnen we.

Mira wist me tot leven te krijgen.

Ze zou vandaag tweeëndertig zijn geworden.

Haar verjaardag is voor mij de moeilijkste dag van het jaar, daar

ben ik intussen wel achter, al gooit Halloween ook heel hoge ogen. Mira was gek op Halloween. Ze zocht altijd de idiootste kostuums voor ons uit, hoe gênanter hoe beter. We gingen net twee maanden samen uit toen ik van haar verkleed als blik tomatensoep naar een feestje moest. Zij was runderbouillon. Op mijn etiket stond: IK HEB BALLETJES. Op dat van haar: IK NIET.

Zo gek kan de liefde je krijgen.

Je zou denken dat ik 13 maart wel het allerergst zou vinden, maar dat is niet zo, niet echt. Op die dag vloog Chip McCleary, een piloot met de onzalige eigenschap te drinken als hij moest werken, het vliegtuig waar mijn vrouw in zat per ongeluk de Atlantische Oceaan in. Er waren geen overlevenden.

Met tweehonderdzeventig slachtoffers haalde de neergestorte vlucht 173 net niet de toptien van dodelijkste vliegarampen in de geschiedenis. Hij belandde samen met de Lockerbie-aanslag op een gedeelde elfde plaats, een statistisch gegeven dat door reporters een tikje teleurgesteld werd vermeld, alsof ze maar één slachtoffer tekortkwamen voor een echt spectaculaire ramp. Toch besteedden ze er graag aandacht aan. Wekenlang was vlucht 173 het enige wat op elk uur van de dag op alle zenders te zien was. Er waren foto's van de wrakstukken, van Chip, de crew en de passagiers en van ons, de familieleden van de passagiers, en toen die allemaal uitputtend waren vertoond foto's van de wrakstukken, piloot, crew, passagiers en familieleden van de passagiers van andere vliegarampen (bij voorkeur van Lockerbie). Iedereen werd geïnterviewd, van de luchtverkeersleider die die dag dienst had tot mensen met samenzweringstheorieën die ervan overtuigd waren dat Chip banden had met Al-Qaida en senatoren met uitgesproken meningen over de veiligheid van het luchtverkeer na 9/11. Chips ex-vrouw, een voormalige stewardess die Jazz heette en suikerspinhaar en een oogverblindende glimlach had, vond het zo fantastisch om op tv te zijn dat ze het klaarspeelde haar moment van roem uit te bouwen tot een baantje als plaatselijke weervrouw. Het verhaal werd zo lang en vanuit zo veel hoeken ont-

leed dat er tegen de zomer niets beters meer te vinden was dan een gesprekje met een achterachterachterneef van een andere piloot die alcoholist was. Naar zulke uitzendingen keek ik nauwelijks. Niets ervan beklijfde. Dronken piloten en senatoren hadden niets te maken met mij of met Mira of met het leven dat we samen hadden. Het neerstorten van vlucht 173 was een publieke tragedie. Het verlies van Mira was een privétragedie.

Op de laatste 13 maart was het twee jaar geleden dat de ramp plaatsvond. Net als na één jaar wemelde het op alle zenders plotseling van foto's van de wrakstukken. CNN liet de namen van de slachtoffers onafgebroken door het beeld lopen, als beursgegevens of belangrijk celebritynieuws op E!. Ik werd gebeld door vrienden, oude collega's en verre neven en nichten, en kreeg een hele stapel post van een groep die zich de Families van 173 noemde, om me op de hoogte te stellen van een *class action*-zaak tegen de luchtvaartmaatschappij en me uit te nodigen voor een wake bij kaarslicht op JFK Airport. Mijn vriend Moose stond opeens onaangekondigd voor de deur, gewapend met genoeg drank voor de rest van ons leven en een half leeggegeten pakje Junior Mints. Ik stelde het allemaal op prijs – vooral de drank – maar in feite voelde ik die hele dag verrassend weinig. Het was gewoon een grauwe dinsdag in maart, misschien iets droefgeestiger dan de dinsdag ervoor, maar niet opvallend. Lang niet zo akelig als Mira's verjaardag.

Er verschijnt een dringend mailtje van Fred, mijn baas, in mijn inbox.

Hoe gaat het? vraagt hij.

Wel goed, eigenlijk. Maar moeilijker dan ik had gedacht. Aardig dat je ernaar vraagt, typ ik, voor tot me doordringt dat hij het over het memorandum over Harrison Brothers heeft dat ik hoor te bekijken, en niet over Mira's verjaardag. Ik delete mijn mailtje.

Goed, bijna klaar, antwoord ik. *Je krijgt het zsm.*

Prachtig. Dank. Heb het voor einde werkdag nodig.

Begrepen.

Zuchtend blader ik naar het eind van het memorandum. Honderdvijftig bladzijden doorgenomen, nog veertien voor de boeg. Ik ben één alinea verder als er op mijn kamerdeur wordt geklopt.

Ik draai mijn stoel. In de deuropening staat Todd Ellison, mijn minst favoriete persoon bij Hardwick, Mays & Kellerman. Zoals gewoonlijk is het memo dat hij nog niet daadwerkelijk een partner is, aan Todds aandacht ontsnapt en draagt hij een maatpak, een das van Hermès en schoenen die vermoedelijk meer hebben gekost dan mijn eerste auto. Todds vader, Todd Ellison sr., staat aan het hoofd van een gigantisch hedgefonds, TCE Capital Partners, toevalligerwijs ook onze grootste cliënt. Vorig jaar was TCE verantwoordelijk voor veertig procent van onze omzet. Laten we het er maar op houden dat de partners Todd jr. met fluwelen handschoentjes aanpakken. Ik geloof niet dat hij in de tien jaar dat hij hier in dienst is ooit echt juridisch werk heeft gedaan. Terwijl wij allemaal weken van negentig uur draaien krijgt Todd de prettige klussen, zoals de organisatie van het bedrijfsfeest voor de feestdagen of de functie van begeleider van de stagiairs.

‘Hé, Todd.’ Ik knik hem even toe en kijk dan weer naar mijn beeldscherm in de hoop dat hij ophoepelt en iemand anders gaat lastigvallen.

‘Hé, Charlie.’ Mijn hint ontgaat hem. Hij slentert mijn kamer in en dan pas zie ik de troep nerdachtige jonkies achter hem. ‘Ik leid de groentjes even rond. En ik dacht dat jij ze misschien iets over je bezigheden zou kunnen vertellen.’

De stagiairs drommen naar binnen en kijken rond, naar het panorama-uitzicht op Central Park, de Barcelona-stoelen, de wand waar mijn diploma’s hangen, de planken met cliëntendossiers, waarop de namen van bijna alle grote banken en hedgefondsen in Wall Street staan. Ze lijken onder de indruk, en zo hoort het ook.

‘Tja,’ zeg ik, en ik krab op mijn hoofd, ‘ik ben hier bijna tien jaar geleden komen werken, in hetzelfde jaar afgestudeerd als Todd. Ik ben senior assistent in de groep Procesvoering. Ik werk voornamelijk

voor Fred Kellerman, met wie jullie misschien al kennis hebben gemaakt tijdens de rekrutering. Fred staat hier bij Hardwick aan het hoofd van Procesvoering. Hij is ook de Kellerman in Hardwick, Mays & Kellerman.'

Ijverige knikjes van de stagiairs. Fred kennen ze. Fred is een legende. Op de universiteit worden colleges gegeven over Fred. Voor de helft van die groentjes hier is hij waarschijnlijk de belangrijkste reden dat ze bij Hardwick wilden werken. Fred is de belangrijkste reden dat ik bij Hardwick wilde werken, en ook de belangrijkste reden dat ik blijf, ondanks de gruwelijke werktijden, de eeuwige stress en het morele failliet van de cliënten.

Lang voordat ik bij Hardwick terechtkwam zag ik Fred al als rolmodel. Als economiestudent op SUNY Albany zorgde ik ervoor dat ik elke dag *The Wall Street Journal* las en bijhield welke banken en hedgefondsen daar geregeld in verschenen. Op een ochtend stuitte ik op een beknopt maar enthousiast profiel van Fred, die kort daarvoor een bibliotheek had laten bouwen op zijn alma mater, SUNY Purchase. In dat artikel zei hij: 'Altijd als ik een sterk cv op mijn bureau krijg van een afgestudeerde van een SUNY wekt dat mijn belangstelling. Veel juristenkantoren rekruteren hun mensen vrijwel uitsluitend op elite-universiteiten. Daar wil ik verandering in brengen. Stambomen zeggen mij geen moer. Ik hecht aan drie dingen: hard werken, integriteit en loyaliteit. Dat zijn niet alleen de kenmerken van een succesvol jurist, maar ook van een succesvol mens.' Zo'n man is nou echt mijn type, dacht ik. Voor zo'n man wil ik werken. Zo'n man wil ik worden.

Toen ik bij Hardwick binnenkwam liet Fred meteen zijn oog op mij vallen. Hij pikte mij er bij een klasje gloednieuwe assistenten tussenuit en trok tijd uit om als mijn mentor te fungeren. Dat was een opluchting; de meeste andere partners trokken hun neus op voor mijn goedkope pakken en het feit dat mijn afkomst nog af en toe in mijn woorden doorklonk. Fred niet. Net als ik was Fred in een arbeidersstadje op Long Island grootgebracht door een alleenstaan-

de moeder. Net als ik voelde hij zich daardoor op achterstand gezet. Maar anders dan ik droeg Fred zijn achtergrond als ereteken. Omarm je afkomst, Charlie, zei hij ooit tegen me. Waardeer je afkomst. Die zet jou op voorsprong. Die houdt jou begerig.

De afgelopen tien jaar hebben Fred en ik tientallen overwinningen op onze naam geschreven en maar één nederlaag van belang. We vormen een goed team, aantoonbaar een van de beste in de stad. Ik ben bereid zijn berucht korte lontje en zijn voorliefde voor nachtelijke telefoontjes te pikken omdat hij op zijn beurt de tijd neemt om mij bij te staan en op te komen voor mijn carrière binnen het bedrijf. Dat is niet altijd makkelijk. Soms heeft voor Fred werken wel iets van een poging een marathon te lopen midden in een orkaan. Maar over een paar maanden besluit het senior management wie er partner wordt en wie niet. De wetenschap dat ik Fred aan mijn kant heb helpt me door mijn zwaarste dagen bij Hardwick heen.

‘Als je hun eens vertelde wat er vandaag voor spannends is?’

Het duurt even voor ik doorkrijg dat ook Todd het over Harrison Brothers heeft en niet over Mira’s verjaardag.

Niemand hier geeft een moer om Mira’s verjaardag, houd ik mezelf voor. Nee, de verklaring van niet-ontvankelijkheid van Harrison Brothers, dat is pas groot nieuws.

‘Vertel ze eens over de zaak-Harrison,’ dringt Todd aan.

‘Oké, prima. Goed. Vandaag heeft de rechter een *class action*-claim tegen onze cliënt, Harrison Brothers, niet-ontvankelijk verklaard. Zoals jullie misschien weten werd Harrison Brothers ervan beschuldigd tijdens de subprime-hypothekencrisis in 2008 woekerrentes te hebben gerekend.’

Weer ijverig geknik.

‘En hoelang werk jij al aan die zaak, Charlie?’ houdt Todd aan. Ik krijg door dat Todd opdracht heeft de stagiairs een uur of wat bezig te houden, en dat hij bij gebrek aan echte werkervaring geen benul heeft waar hij het over zou kunnen hebben.

‘Nou, Todd, dat is al vier jaar. Dit jaar heb ik al 1900 uur gedraaid, waarvan negentig procent voor deze zaak. Op dit moment zit ik hier al tweeënzeventig uur. Best mogelijk dat mijn zoontje me niet meer zou herkennen. Dat is een vrij algemeen beroepsrisico voor juristen.’

Zenuwachtig gelach van de groep. Ik maak oogcontact met Todd, die me agressief met zijn ogen seint: hou je bek.

‘Maar waar het om gaat,’ besluit ik snel, ‘is dat het allemaal de moeite waard is geweest. De claim is niet-ontvankelijk verklaard. Onze cliënten zijn dolblij. Er zijn maar heel weinig kantoren waar je aan zulke complexe en belangrijke zaken kunt werken. Hardwick vertegenwoordigt de grootste banken en hedgefondsen ter wereld. En er zijn maar heel weinig kantoren waar je zij aan zij met juristen als Fred Kellerman kunt werken.’

Een paar jongens op de eerste rij moeten zo ongeveer de tranen uit hun ogen wrijven. Ik heb ze te pakken, dat weet ik. Ze komen allemaal naar Hardwick, Mays & Kellerman met grootse dromen, dezelfde dromen als waarmee ik afstudeerde. Ik herken de afwezige uitdrukking op hun gezicht. Op ditzelfde moment zien ze zichzelf al als raadsman voor CEO's van de Fortune 500. Ze stellen zich voor hoe het voelt een rechtbank binnen te benen met een cliënt die de volgende dag op de voorpagina van *The Wall Street Journal* zal staan. Ze zien zichzelf al aan mijn bureau zitten, op mijn stoel, met nog maar een half jaar te gaan voor een partnerschap in het meest prestigieuze juristenkantoor van New York.

Wat ze nog niet weten is wat hun wacht. Deze zomer zullen we hen grondig in de watten leggen. We laten hen omgaan met mensen als Steve Mays, Welles Peabody en Fred Kellerman, die zullen doen alsof ze in hen geïnteresseerd zijn en hen misschien zelfs mee uit lunchen zullen nemen om die grootse dromen van hen te bespreken. We zetten hen uitsluitend op de opwindendste zaken zonder te verwachten dat ze echt iets doen of echt iets bijdragen. We nemen hen mee naar honkbalwedstrijden en Broadwayshows, en aan het eind van de zomer bezatten we ons met z'n allen tijdens een cruise

door de haven van New York. Dankbaar en popelend zullen ze ons aanbod van een fulltimebaan bij Hardwick, Mays & Kellerman accepteren. En dan, als ze een jaar later als volleeerde juristen terugkomen, vermorzelen wij hen onmiddellijk.

‘Goed, nou, dank je wel, Charlie,’ zegt Todd. ‘Is er nog iemand die Charlie iets wil vragen?’

Een paar mensen steken hun hand op, als vierdeklassers die wed-ijveren om de beurt te krijgen.

‘Eh, ja, oké – jij daar.’ Ik wijs er een aan. ‘Hoe heet je?’

‘Ik ben Candice Cho. U zei dat u hier al bijna tien jaar werkt. Wanneer komt u dan in aanmerking om partner te worden?’

‘Hoi, Candice. Ik weet dat het traject naar partnerschap op sommige kantoren acht jaar duurt. Hier bij Hardwick ligt het dichterbij tien. Ik zal je op de hoogte houden. Ik kom dit jaar in aanmerking.’ Ik steek mijn gekruiste vingers op.

Een verlegen ogende jongen achterin steekt zijn hand op. Hij lijkt zo sprekend op Rob, mijn beste vriendje van vroeger, dat ik even van mijn à propos ben. Het is niet alleen zijn gezicht; zijn hele houding komt me vertrouwd voor. De achteloze manier waarop hij zijn handen in zijn zakken heeft, zijn onhandig geknoopte das en zijn schoenen, te afgetrapt en te casual voor onder een pak. Hij kijkt me met koele, vaste blik aan. Ik besef dat er twintig paar ogen afwach- tend op me gericht zijn.

‘Eh, oké, jij daar achteraan.’ Ik wijs hem aan.

Hij strijkt zijn haar uit zijn ogen voor hij begint. ‘Zit u er nooit mee in uw maag, zeg maar?’

De groep draait zich om en gaapt hem aan.

Ik grinnik opgelaten. ‘Sorry, ik heb je naam niet verstaan.’

‘Sam.’

‘Waarmee in mijn maag, Sam?’

Hij kijkt me aan met ogen zo blauw dat ze praktisch doorzichtig zijn. Hij doorziet mijn lulverhaal nu al, en ik ben nog niet eens begonnen met antwoorden.

‘Zit u er nooit mee in uw maag dat u mensen vertegenwoordigt van wie u weet dat ze schuldig zijn? Harrison Brothers heeft miljoenen levens kapotgemaakt. Onze economie verwoest. En toch kreeg hun CEO vorig jaar vijftientig miljoen dollar uitbetaald, en nu zijn ze ook nog zonder kleerscheuren onder die claim uitgekomen. Vandaar dat ik me even afvroeg hoe u ’s nachts nog een oog dichtdoet.’

Verbijsterd geproest stijgt op uit de groep. Ze staren me met open mond aan en zijn benieuwd hoe ik op deze blasfemie zal reageren.

In de loop der jaren heb ik er wel handigheid in gekregen bij dit soort vragen meteen een passend antwoord paraat te hebben. Dat moet wel in dit werk. Gewoonlijk val ik terug op die oude redenering die je tijdens je studie leert: dat iedereen recht heeft op een goede verdediging en dat elke advocaat in alle omstandigheden de plicht heeft ijverig voor zijn cliënt op te komen, blabla. Allemaal kletsboek natuurlijk, maar ik hoef er maar een paar grapjes ten koste van mezelf tussendoor te gooien of ze beginnen al te lachen, en dan volgt er geknik en even later gaan ze over op een ander, boeiender onderwerp dan de vraag of ik ’s nachts nog een oog dichtdoe, als advocaat van de duivel.

Maar dit joch laat zich niet zo makkelijk lijmen.

‘Tja, zo kun je het natuurlijk bekijken. Maar ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat het iets gecompliceerder ligt,’ zeg ik slap. ‘En Harrison Brothers heeft er wel mee ingestemd driehonderd miljoen aan de SEC te betalen, dus ze zijn er heus niet zonder kleerscheuren afgekomen.’

‘Driehonderd miljoen dollar is minder dan ze op één dag verdienen.’

‘Dat... Ik weet niet of dat wel klopt. Hoe dan ook, met dat bedrag heeft de SEC ook ingestemd.’

Todd schraapt luidruchtig zijn keel. ‘Nog meer mensen die Charlie iets willen vragen?’ zegt hij om het gesprek weer op de rails te krijgen. Sam doet zijn mond open alsof hij nog iets kwijt wil, maar bedenkt zich.

Er schieten nog twee handen de lucht in, maar mijn telefoon gaat en het nummer van thuis verschijnt op het scherm.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘ik moet opnemen. Belangrijke cliënt. Maar hoor eens, aarzel niet bij me langs te komen wanneer je maar wilt. Welkom op ons kantoor!’

Terwijl de stagiairs achter elkaar aan mijn kamer uit lopen doe ik snel mijn headset op.

‘Hebt u één momentje geduld?’ vraag ik met mijn Serieuze Zakenstem. ‘Ik sluit hier net een bespreking af.’

‘Eh, natuurlijk, meneer Goldwyn. Ik wacht wel even,’ antwoordt mijn tweelingzus Zadie met haar beste imitatie van mijn Serieuze Zakenstem.

Ik zwaai naar Todd.

‘Bedankt, SUNY,’ zegt hij luid. ‘Ik zie je nog wel.’

‘Doe de deur even achter je dicht, Todd.’

‘Noemde die gast jou net “SUNY”? “State University of New York”?’ vraagt Zadie vol afkeer. Zadie, die er nog nooit in is geslaagd ook maar een jaar een baan te houden, is niet in staat haar minachting voor de mijne te verbergen. Zij vindt dat ik mijn ziel aan het bedrijfsleven heb verkocht, en dat is natuurlijk ook zo. Het eerste jaar na mijn afstuderen zeurde ze me voortdurend aan mijn kop omdat ik niet was gaan werken voor de openbare aanklager, als pro-deo-advocaat of bij Amnesty International – ergens, waar dan ook, waar ik een nuttige bijdrage aan de samenleving kon leveren. Inmiddels heeft ze zich min of meer verzoend met het feit dat ik bij Hardwick blijf, maar toch kan ze het niet laten af en toe op mijn collega’s af te geven. En laten we eerlijk zijn, Todd vraagt erom.

‘Klopt. Ik weet eigenlijk niet of Todd al eens eerder iemand van een staatsuniversiteit heeft ontmoet. Ik ben hier nogal een novum. Alsof je amish bent. Of een albino.’

‘Wauw. Wat een eikel. Zelf heeft hij natuurlijk op Harvard gezeten.’ Ik kan gewoon horen dat ze met haar ogen rolt.

‘Princeton, om precies te zijn. Daarna rechten op Harvard.’

‘Hij is toch geen partner, hè?’

‘Nee hoor. Maar hij komt wel in aanmerking, net als ik. Het is zelfs mogelijk dat ze hem liever kiezen dan mij. Zijn pa is een heel grote jongen in de hedgefondsenwereld.’

‘Getver. Ik weet dat ik dit zo’n beetje elke dag zeg, maar ik snap echt niet hoe je daar kunt werken.’

‘Ach, ik doe mijn best om nederig te blijven, Zadie, maar witte boorden verdedigen is toch waarachtig Gods werk.’

‘Ik zal maar doen alsof ik dat niet heb gehoord. Maar nu we het erover hebben, is die zaak...’

‘Ja!’ zeg ik. ‘Niet-ontvankelijk verklaard! Het is eindelijk achter de rug.’

‘Fantastisch! Wil dat dan zeggen dat je op korte termijn naar huis komt? Ik heb Caleb voor de zekerheid maar een naamkaartje opgespeld.’

‘Ha ha. Ja, nog één document afmaken en dan ben ik hier weg.’

‘Oké, geweldig. Ben je voor het eten thuis?’

‘Ja, moet lukken,’ zeg ik met een blik op mijn horloge. ‘Hoe was Caleb vandaag? Heeft hij nog gevraagd naar... je weet wel?’ ‘Je weet wel’ is onze code voor ‘Mira’.

‘Nee. Hij lijkt oké. Volgens mij weet hij niet dat het haar verjaardag is.’

‘Mooi zo. Toch wil ik vanavond graag met hem samen eten.’

‘Dat zou fijn zijn. Moet je horen, Charlie...’ Ze klinkt aarzelend en maakt haar zin niet af.

‘Wat is er?’

‘Buck wil vanavond naar de stad komen en met me uit eten gaan. We gaan natuurlijk pas als jij thuis bent. Geen haast. Is dat goed?’

Ik zucht geluidloos. Buck is Zadies nieuwste loser-van-een-vriend. Meestal gaan haar vriendjes niet zo lang mee dat ik ervan wakker lig, maar Buck houdt het nu al bijna een jaar vol. Eigenlijk is het geen kwaai kerel. Misschien zou ik hem zelfs aardig kunnen vinden als hij niet met mijn zus uitging. Maar ik zou haar zo graag eens een

keer zien met een man die een baan had. Buck beweert dat hij in de tuinaanleg zit, maar ik weet haast wel zeker dat dat een eufemisme is voor de teelt en distributie van grote hoeveelheden wiet.

Al moet ik toegeven dat hij een vooruitgang is vergeleken met Casey, de vorige loser-van-een-vriend. Die woonde op zijn vijftiendertigste nog bij zijn ouders en had een parttimebaantje bij Uncle Funkys Boards, een skatewinkel in Charles Street. Zadie beschreef Casey graag als ‘gepassioneerd’, wat zoals Mira en ik al snel doorkregen inhield dat hij labiel was en geneigd tot onbeheerste driftaanvallen. Op een avond stond Zadie opeens in onze hal met een kapotte lip en een doorzichtig verhaal dat ze was uitgegleden op de natte keukentegels. Inmiddels was Casey min of meer definitief bij haar ingetrokken in haar piepkleine flatje in Brooklyn, en ze durfde niet naar huis terug. Ik stelde voor hem te vermoorden; Mira stelde voor dat Zadie zolang het nodig was bij ons kwam wonen. Zoals gewoonlijk trok Mira aan het langste eind.

Een maand later was Mira dood en woonde Zadie nog steeds in de slaapkamer achter onze keuken. Het kwam nooit ter sprake of ze zou blijven; ze deed het gewoon. Het kwam nooit ter sprake of ze ontslag zou nemen om voor Caleb te kunnen zorgen terwijl ik naar mijn werk was; ze deed het gewoon. In die periode was Zadie ongeveer even erg de weg kwijt als ik. Ze was nog steeds niet over de dood van onze moeder heen, het jaar ervoor. Maandenlang had ze ma verzorgd, bij haar in huis gewoond, haar gewassen en ommetjes met haar gemaakt. Ze had zich zelfs op de plaatselijke avondschool ingeschreven voor een cursus ouderenverzorging. Na ma's dood was Zadie naar Brooklyn verhuisd en had ze een baan gevonden als thuisverpleeghulp voor een bejaarde vrouw, mevrouw Zimmerman, maar ze had het er niet erg naar haar zin. Mevrouw Zimmerman deed zelden een mond open, zei ze, keek alleen maar de godganse dag tv en vroeg Zadie haar kat te voeren. Zadie wilde meer doen dan kattenbakken verschonen en de tv op een andere zender zetten. Ze wilde iemand om te verzorgen, weer iemand bij wie ze haar

liefde kwijt kon. En toen waren wij daar, Caleb en ik, met meer behoefte aan zorg en liefde dan ooit.

Zo gaat het nu twee jaar en vier maanden. Ik denk dat we allebei weten dat er op een gegeven moment een einde aan deze regeling komt. Ooit wil Zadie haar leven weer oppakken. Theoretisch gesproken gun ik haar dat ook, maar op het moment zou ik eerlijk gezegd niet weten hoe we het één dag zonder haar zouden redden. En Caleb, tja, Caleb kan voorlopig even geen veranderingen meer aan. Zijn wereld is al genoeg op zijn kop gezet.

‘Natuurlijk. Wees maar niet bang. Gaan jullie maar gezellig uit.’

‘Echt waar? Ik weet best dat dit geen makkelijke dag voor je is.’

‘Ik red me wel, serieus.’

‘Nog één ding.’ Ze schraapt haar keel; dat doet ze altijd als ze op het punt staat me iets te vertellen wat ik niet wil horen. ‘Pa heeft gebeld,’ zegt ze. ‘Gewoon om te horen hoe het met je gaat.’

‘Ah.’

‘Ik zeg niet dat je hem terug moet bellen. Ik dacht alleen dat je het zou willen weten.’

‘Bedankt,’ zeg ik, en ik probeer het niet stijfjes te laten klinken.

‘Maar goed.’ Haastig probeert ze de ongemakkelijke spanning te verjagen die altijd ontstaat als ze het over onze vader heeft. ‘Ik maak vanavond gegrilde kip. Calebs lievelingskostje. Krijg je al trek?’

‘Nou en of.’

Op de achtergrond hoor ik een harde dreun, gevolgd door Normans klaaglijke gejank. ‘O, shit! Caleb laat de verkleedkist weer op de hond los. Ik moet ernaartoe. Tot straks.’

‘Ik ben om zes uur thuis,’ zeg ik, maar ze heeft al opgehangen. ‘Om zes uur thuis’ – het is verschrikkelijk lang geleden dat ik die vier woordjes heb uitgesproken. Voelt goed, denk ik. Voelt prima. Ik moet ze echt vaker zeggen.

Ik werk haastig het memorandum over Harrison Brothers af, minder aandachtig dan het vermoedelijk verdient. Na correctie van een paar

typfouten gooi ik er een superkort mailtje aan Fred uit met het memorandum als bijvoegsel. Als je nagaat dat het 164 kantjes telt vind ik dat ik mezelf genoeg tijd heb gekocht voor op z'n minst een ontspannen avondmaal. Met een beetje geluk hoor ik niet voor morgen iets van Fred terug.

Mijn kamerdeur valt met een bevredigende klap achter me dicht.

'Ga je naar huis, Charlie?' Lorraine, mijn assistente, kijkt van haar bureau op. Ze ziet er hoopvol, hoewel lichtelijk verbaasd, uit nu ze mij ziet weggaan terwijl het buiten nog licht is.

'Reken maar, Lorraine. Zaak afgerond. Naar huis om mijn zoon-tje weer eens te zien.'

Ze steekt een duim op. 'Fijn!' zegt ze. 'Je verdient het. Wat was het deze keer? Drie etmalen op kantoor?'

'Eh, vijfenzeventig uur. Niet dat iemand het bijhoudt.'

Ze trekt haar neus op. 'Echte levensgenieters, die juristen.'

'We maken onze dromen waar, Lorraine. We maken onze dromen waar.'

De liftdeur gaat met een *ping*-geluid open.

'Wegwezen,' zegt ze dringend. 'Voordat iemand je ziet.'

'Bedankt. Als er iemand belt...'

Ze wuift me weg. 'Als er iemand belt zeg ik dat je met een hoogst belangrijke cliënt in een hoogst belangrijke bespreking zit.'

Ik wil net de lift instappen wanneer ik een stijve hand op mijn schouder voel. Als ik omkijk sta ik oog in oog met Welles Peabody, het hoofd van onze afdeling Fusies en Overnames. Welles is een jurist van de oude stempel, het type dat zonder een spoor van ironie vlinderdasjes en seersucker pakken draagt. Hij laat zijn deals alleen behandelen door van elite-universiteiten afkomstige mannen die, net als hij, een stevig potje squash spelen en een perfecte martini mixen. Voor mij met mijn papiertje van zo'n ordinaire staatsuniversiteit kan er meestal nauwelijks een goedemorgen af. Ik weet zeker dat hij heeft tegengesputterd toen Fred besloot mij aan te nemen.

De laatste tijd lijkt Welles echter wat enthousiaster over me. Van tijd tot tijd krijg ik een knikje van hem in de gang, en vorige maand nog hield hij me staande om me te feliciteren met de vrijspraak van Marcel Albin, CEO van een hedgefonds waarin vele miljarden omgaan, die was beschuldigd van handel met voorkennis. Aangezien Welles de voorzitter is van de partnerschapscommissie staat hij boven aan het lijstje mensen tegen wie ik hoognodig moet gaan slijmen.

‘Hallo, Charlie,’ zegt hij met een streng knikje. ‘Ergens naar op weg?’

Ik voel een steen in mijn maag dreunen. ‘Eh, ja, ik was, eh, op weg naar huis.’ Om de een of andere reden kom ik tegenover Welles nooit goed uit mijn woorden.

Hij frons zijn wenkbrauwen. ‘Naar huis? Nu al?’ Hij kijkt op zijn horloge, om er zeker van te zijn dat hij de situatie goed begrijpt.

‘Ja, nou, ik ben eigenlijk al vijfenzeventig uur hier, en ik heb helemaal niet geslapen of gedoucht, dus ik dacht...’

Welles begint te knikken, zo van: ja, ja, nu snap ik het. ‘O, Charlie,’ zegt hij. ‘Je hoeft echt geen moeite te doen om je voor de cocktailparty te verkleden. Ik weet wel dat je de Lowell Club gewoonlijk niet in komt zonder das, maar iedereen weet hoe hard jij op de zaak van de Harrison Brothers hebt gezwoegd, dus we zien wel iets van je door de vingers. En hoor eens, als ze bij de ingang moeilijk doen, dan zeg je maar gewoon dat je de directeur van de club kent.’ Hij geeft me met zijn elleboog een por in de ribben.

‘Cocktailparty?’ vraag ik mat. Ik kijk toe terwijl de liftdeuren zich voor me sluiten. Plotseling komt het allemaal weer boven. Ik heb minstens zes mailtjes gekregen om me eraan te herinneren dat vanavond het welkomsteft voor de stagiairs is in de Lowell Club, voor het hele kantoor. Het is zo’n evenement dat niemand, onder welke omstandigheden ook, mag missen. Alle partners zijn er, en alle potentiële partners zijn er al helemaal, in de hoop op een gelegenheid met hun superieuren te smoezen. Vorig jaar is mijn vriend Moose zelfs helemaal met de auto uit Boston gekomen om een uurtje op het feest te kunnen zijn.

‘Ja,’ zegt Welles met een ongeduldig gezicht, ‘het welkomstfeest voor de stagiairs. Dat was je toch niet vergeten, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik verheug me erop. Ik had alleen niet door dat het al zo laat was. Ik hoopte eigenlijk even gauw langs huis te gaan en me even op te frissen, zoals u al zei.’

Hij geeft me met ijzeren hand een dreun op mijn rug. ‘Onzin, Charlie. Kom maar gewoon zoals je nu bent. Trouwens, als je nu die kant op gaat loop ik met je mee. Dan hebben we gelegenheid eens even bij te praten.’

Ik haal diep adem en kijk Welles recht in de ogen. Er blijft me echt niets anders over, besef ik, dan liegen alsof het gedrukt staat.

‘Geweldig, meneer,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Dat zou ik heel prettig vinden.’

‘Weet je, Charlie, iedereen is onder de indruk van het harde werk dat jij voor die zaak-Harrison hebt verricht. Maar, jongen, ik zit al heel lang in dit vak en ik zal je eens een geheimpje vertellen.’ Hij wenkt me dichterbij. ‘Er zijn dingen in het leven die belangrijker zijn dan werk. Soms moet je sociaal zijn, Charlie. Je moet je ontspannen, je een beetje laten gaan. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ik geloof het wel,’ zeg ik, en ik onderdruk een zucht.

‘Vanavond bijvoorbeeld. Ik weet dat je vast mailtjes hebt die je wilt beantwoorden, mensen die je moet bellen, documenten die je wilt doornemen. En daar heb ik begrip voor, jongen, echt waar. Maar vanavond is het belangrijker dat je meegaat naar de club om een paar “biertjes” te drinken’ – en hij maakt tot mijn verbijstering aanhalingstekens in de lucht met zijn vingers – ‘met de mensen van de partnerschapscommissie. Zodat we je beter leren kennen. Je verdient het, Charlie. Beschouw dit maar als een hoognodig verzetje.’

De liftdeuren gaan weer – *ping* – open en Welles loodst me naar binnen. Terwijl hij maar blijft oreren over het belang van sociale omgang sluit ik mijn ogen en verontschuldigt me in gedachten tegenover Caleb, mijn hilarische, excentrieke, moederloze vijfjarige, die ik voor de zoveelste keer teleurstel door niet met hem samen te eten.